

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
státní příslušnost Srbská republika
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2022, č. j. CPR-7061-3/ČJ-2022-930310-V237

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2022, č. j. CPR-7061-3/ČJ-2022-930310-V237 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2022, č. j. CPR-7061-3/ČJ-2022-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 21. 1. 2022, č. j. KRPA-27036-11/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba jeden rok, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, zároveň byla stanovená doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce byl dne 21. 1. 2022 kontrolován orgány cizinecké policie při pobytové kontrole, žalobce se prokázal biometrickým pasem Srbska. Poslední vstupní razítko do schengenského prostoru vyznačené v cestovním dokladu bylo s datem 6. 7. 2017, pas obsahoval vízový štítek s platností do 9. 7. 2019. Do protokolu o výsledku uvedl, že do ČR přicestoval v listopadu roku 2021, přes Slovinsko. Dále uvedl, že podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na Zastupitelském úřadu v Berlíně. K prokázání těchto skutečností neměl žádné listinné důkazy, které by jeho tvrzení podpořily. Dne 22. 6. 2021 se prokazatelně dostavil na Zastupitelský úřad ČR v Berlíně a podal zde žádost o vydání zaměstnanecké karty, což mu bylo vyznačeno do cestovního dokladu. Tato okolnost prokazuje, že v den podání žádosti byl jeho pobyt na území ČR, což objekt Zastupitelského úřadu ČR v Berlíně je, oprávněný. Tato skutečnost nebyla žádným způsobem zpochybněna.
3. Žalobce napadá posouzení věci žalovaným s ohledem na konstatování, že v daném případě je důkazní břemeno jediné na žalobci a nemožnost dokázat tvrzené skutečnosti jde výlučně k jeho tíži. Žalobce dále uvádí, že žalovaný vycházel z údajů v jeho cestovním dokladu, který obsahoval přechodové razítko vstupu do schengenského prostoru přes Maďarsko dne 6. 7. 2017 a český vízový štítek typu „D“ na dobu od 11. 1. 2019 do 9. 7. 2019, omezený jedním vstupem a délkou pobytu 60 dnů. Žalovaný ve svém rozhodnutí využil zákonného ustanovení, které vychází ze skutečnosti, že žalobce nemohl svá tvrzení podložit důkazy, nevzal však v úvahu skutečnost, že cestovní doklad obsahoval jediné vstupní razítko datované dne 6. 7. 2017 a až dne 22. 6. 2021 mu byla žádost o vydání zaměstnanecké karty bez problémů nabrána a tato skutečnost byla vyznačena do cestovního dokladu. Tento správní orgán tedy vycházel z oprávněného pobytu žalobce na území schengenského prostoru, v opačném případě pokud by postupoval stejným způsobem jako žalovaný, by dospěl ke stejnému závěru a musel by tímto konat a předat žalobce k dalšímu řízení a řízení o vydání zaměstnanecké karty zastavit.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

4. Žalobci byla rozhodnutím žalované, stanovena doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok. V řízení o vydání zaměstnanecké karty byl žalobce, v podaném opravném prostředku, dne 17. 3. 2022 úspěšný, neboť zamítnutí jeho žádosti bylo v rámci ust. § 87 zákona správní řád, zrušeno. V současné době je v řízení pokračováno, nicméně uložení správního vyhoštění je překážkou ve vydání zaměstnanecké karty.
5. Žalobce si dovoluje brojit proti délce stanovené doby, neboť je přesvědčen, že její délka byla určena bez bližšího zjištění skutečného stavu věci. Žalobce do protokolu o výsledku uvedl pravdivě všechny okolnosti jeho příjezdu a pobytu na území schengenského prostoru, v listopadu 2021 a současně uvedl, že nemá důkazní prostředek jak toto dokázat. Žalobce i nadále uvádí, že v rámci posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců bylo vůči jeho osobě postupováno nepřiměřeně s ohledem na výše stanovenou délku doby, po kterou mu je znemožněn přístup na území členských států EU. Žalovaný nedostatečně posoudil všechna uvedená kritéria, hlavně kritérium závažnosti a druhu protiprávního jednání. Žalobce uvádí a z cestovního dokladu tato skutečnost vyplývá, že nikdy v minulosti ČR nenavštívil, po celou dobu byl veden dobrou vírou, žalovaný nezohlednil při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého života žalobce dopady správního vyhoštění na možnost získání zaměstnanecké karty.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Uzavřel, že napadená rozhodnutí jsou v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledal pochybení, a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že skutek samotný byl posouzen i vyhodnocen správně a že neschopnost cizince prokázat oprávněnost pobytu na území smluvních států nepochybně založila důvod pro rozhodnutí o správním vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Současně bylo řádně a dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány podmínky pro aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a že rozhodnutí tedy lze vydat. Přijaté opatření ve formě správního vyhoštění na dobu 1 roku pak považoval za zcela adekvátní a odpovídající zjištěným skutečnostem, okolnostem případu i rozhodovací praxi, která je aplikována v obdobných případech. Stran pobytu cizince v Berlíně a řízení o jeho pobytové žádosti žalovaný připustil, že cizinec dne 22. 6. 2021 skutečně na Zastupitelském úřadu ČR v Berlíně byl (záznam o této skutečnosti je zanesen v jeho cestovním dokladu na straně 06) a že tam podal žádost, která je OAMP vedena pod č. j. OAM-47387/ZM-2021 (prozatím bez pravomocného rozhodnutí ve věci). Zmíněné skutečnosti však nemají žádný vliv na vzniklé pochybnosti o legálnosti pobytu cizince na území smluvních států, a to ani při podání žádosti na Zastupitelském úřadu ČR v Berlíně, neboť neexistuje nic, čím by bylo možno prokázat, zda cizinec nepřekročil možnou 90 denní dobu pobytu v období 180 dnů. V tomto ohledu je nutno nejprve uvést, že ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců je toliko odrazem čl. 12 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

(EU) 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) a který upravuje vyvratitelnou domněnku nesplnění podmínky délky pobytu v dotyčném členském státě, přičemž podle ustanovení čl. 12 odst. 2 zmíněného nařízení je právě na cizinci, aby prokázal opak. Ze správního spisu je pak zřejmé, že cizinec při pobytové kontrole realizované dne 21. 1. 2022 předložil biometrický cestovní doklad Srbské republiky, ve kterém měl z vnější hranice schengenského prostoru vyznačeno přechodové razítko Maďarska ze dne 6. 7. 2017 (dle data šlo o poslední překročení vnější hranice cizincem). Současně se v cestovním dokladu cizince nacházel český vízový štítek typu „D“, s vyznačenou platností od 11. 1. 2019 do 9. 7. 2019 vydaný Velvyslanectvím ČR v Berlíně pro jeden vstup a na dobu pobytu v délce 60 dnů. Cizinec však v rámci protokolu, který s ním byl sepsán (protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 21. 1. 2022), tvrdil, že na území Schengenského prostoru naposledy přicestoval v listopadu 2021, a to automobilem přes vnější hranici ve Slovinsku, že do ČR pak přicestoval cca koncem listopadu 2021, ale to že už si přesně nepamatuje. K tomu cizinec dodal, že přicestoval na svůj biometrický pas za účelem zaměstnání, že kromě cesty do Německa kvůli podání žádosti o zaměstnaneckou kartu ČR je zde od svého příjezdu nepřetržitě, ale že není schopen žádným způsobem prokázat, kdy do ČR přijel, protože nemá jízdenku, letenku ani razítko v cestovním dokladu. Řízení o pobytové žádosti vedené OAMP pod č. j. OAM-47387/ZM-2021 cizince neopravňuje k pobytu na území ČR ani k pobytu na území smluvních států. Tvrdí-li však cizinec, že jeho pobyt je pobytem oprávněným, protože na území smluvních států přicestoval v listopadu 2021, pak je jen na něm a v jeho možnostech, aby doložil pravdivost takového tvrzení, když předložený cestovní doklad neobsahoval žádný otisk vstupního razítka z vnější schengenské hranice, z něhož by se dalo určit, zda je cizinec oprávněn k pobytu na území smluvních států či nikoli, a zda tedy cizinec skutečně přicestoval v listopadu 2021, jak tvrdil. Nutno v dané souvislosti zmínit, že cizinec byl v rámci protokolu na danou skutečnost řádně dotázán a že sám cizinec naprosto jednoznačně vyhodnotil, že svůj příjezd není schopen jakkoli prokázat. Proto nyní nemůže úspěšně namítat nepřezkoumatelnost rozhodnutí jen proto, že nalézacím správním orgánem nebylo přesně stanoveno datum, od kterého je jeho pobyt považován za neoprávněný - takové datum totiž neexistuje, protože v řízení dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců nejde o prokázání neoprávněného pobytu, ale o neprokázání oprávněnosti pobytu, a to přímo cizincem disponujícím právem volného pohybu časově omezeným na pobyt v délce 90 dnů v období 180 dnů.

8. Nalézací správní orgán tedy nemohl vycházet z jeho výpovědi, když sám cizinec uvedl, že svá tvrzení nemůže ničím prokázat - takovým postupem by totiž došlo k porušení dikce ustanovení § 3 správního řádu a přijetí nepodložených argumentací by založilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Rozhodnutí vychází z podložených skutečností, na domněnkách by bylo založeno v případě, kdy by byla přijata ničím nepodložená tvrzení cizince. Nutno zdůraznit, že nejde ani o okamžik zajištění a s ním namítanou nemožnost vyvrátit podezření, neboť cizinec jako důkaz prokazující pravdivost jeho tvrzení nenabídl vůbec nic nejen v rámci protokolu o výsledku účastníka správního řízení, ale ani v rámci uplatnění práv seznámení se s podklady rozhodnutí. Ostatně ani podané odvolání neobsahuje žádnou konkrétní informaci či důkaz o pravdivosti sdělení, že cizinec na území smluvních států přicestoval přes vnější hranici ve Slovinsku, a to v listopadu 2021. Dokazování nalézacího správního orgánu tedy nebylo zatíženo jakoukoli vadou, neboť mělo být a také bylo zaměřeno toliko do oblasti přiměřenosti či přísrnosti rozhodnutí (v Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

oblasti samotného skutku leželo důkazní břemeno na cizinci). Stav věci potřebný pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tedy byl v rámci vedeného řízení zjištěný zcela v souladu s požadavkem ustanovení § 3 správního řádu a nalézací správní orgán své závěry náležitě prezentoval na stranách 3 až 5 napadeného rozhodnutí.

9. Žalovaný připustil, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění může způsobit nějaký dopad do soukromého života vyhošťované osoby, jde však o důsledek naplnění skutkové podstaty, o důsledek zákonem předpokládaný a v daném případě také nalézacím správním orgánem řádně posouzený a vyhodnocený. Na závěry v uvedené oblasti pak jistě nemá vliv jakékoli vedené řízení o pobytové žádosti cizince, neboť řízení o správním vyhoštění má aplikační přednost.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.*
12. Podle čl. 12 bodu 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) (kodifikované znění) *není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.*
13. Podle čl. 12 bodu 2 téhož nařízení *domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.*
14. Podle čl. 12 bodu 3, 4 téhož nařízení *není-li domněnka podle odstavce 1 vyvrácena, může být příslušník třetí země navrácen v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES(8) a s vnitrostátním právem, které je v souladu s uvedenou směrnicí. Příslušná ustanovení odstavců 1 a 2 se použijí obdobně v případě, že chybí výstupní razítko.*
15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.*

řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

16. Námitku žalobce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, má soud za nedůvodnou. Skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je s ohledem na shora citované nařízení koncipována tak, že důkazní břemeno ohledně oprávněnosti pobytu je na cizinci.
17. V projednávaném případě žalobce věrohodné důkazy o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel, nepředložil. Takovým důkazem nemůže být bez dalšího neurčité prohlášení žalobce, že přicestoval do ČR někdy na konci listopadu. Sám uvedl, že toto není schopen nijak prokázat, správní orgány v tomto směru neměly žádné možnosti, jak skutkový stav blíže objasnit. Správní orgány postupovaly správně, pokud vycházely z razítek v cestovním pase žalobce.
18. Skutečnost, že Velvyslanectví České republiky v Berlíně nabralo žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu dne 22. 6. 2021, neznamená, že se žalobce na území schengenského prostoru nacházel oprávněně. Žalobce byl oprávněn podat tuto žádost na Velvyslanectví České republiky v Berlíně na základě vyhlášky č. 429/2010 Sb., stanovící výjimky z povinnosti cizince požádat o vízum nebo povolení k pobytu na místně příslušném zastupitelském úřadu, jak vyplývá ze změn provedených vyhláškou č. 67/2019 Sb. Tato vyhláška nezavazuje Velvyslanectví České republiky v Berlíně k posuzování, zda se cizinec, který žádost podává, nachází na území schengenských států oprávněně či nikoliv. Právě s ohledem na skutečnost, že je žalobce státním příslušníkem Srbské republiky, byl oprávněn podat svou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na jiném zastupitelském úřadu, než ve státě, jehož je občanem, popřípadě jenž vydal cestovní doklad, jehož je držitelem, nebo ve státě, ve kterém má povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty na Velvyslanectví České republiky v Berlíně není ekvivalentem podání žádosti na území České republiky, ale ekvivalentem podání žádosti na jinak místně příslušném zastupitelském úřadu, tj. na Velvyslanectví České republiky v Bělehradu. Oprávněnost pobytu žalobce na území schengenského prostoru tedy nebyla podmínkou nabrání žádosti a neoprávněný pobyt žalobce na území Spolkové republiky Německo nevede bez dalšího k zastavení řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Nabrání žádosti tedy nevyvrací domněnku, že se žalobce ke dni podání žádosti dne 22. 6. 2021 a také ke dni zahájení řízení o správním vyhoštění dne 21. 1. 2022 nacházel na území schengenského prostoru neoprávněně.
19. Žalobce v žalobě zpochybňoval závěry žalovaného ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, žalobce uváděl, že uložení správního vyhoštění je překážkou ve vydání zaměstnanecké karty. Žalobce již v odvolání zdůrazňoval, že správní vyhoštění má s ohledem na vedené řízení o vydání zaměstnanecké karty výrazný dopad do soukromého života žalobce.
20. Soud konstatuje, že s touto odvolací námitkou se žalovaný nijak nevypořádal (ač tuto skutečnost rekapituloval v části shrnutí odvolacích námitek). Z odvolání je zřejmé, že žalobce se domáhal přezkumu přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný však k zhodnocení přiměřenosti v napadeném rozhodnutí neuvedl nic, rozhodnutí tak v této části není přezkoumatelné.
21. Dále žalobce brojil proti délce zákazu pobytu, kterou považoval za nepřiměřenou. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého *[s]právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*

22. Prvostupňový správní orgán délku zákazu pobytu stanovil na jeden rok, v odůvodnění uvedl, že zohlednil, že cizinec po celou dobu probíhajícího správního řízení se správním orgánem spolupracoval a vypovídal. Dále uvedl, že doba je adekvátní s ohledem na aktuálnost a závažnost protiprávního jednání, bylo přihlédnuto též k tomu, že cizinec na území vstoupil v rozporu s nařízením ministerstva. Žalovaný pak k délce vyhoštění konstatoval, že toto opatření považuje za zcela adekvátní, odpovídající zjištěným skutečnostem, okolnostem případu i rozhodovací praxi.
23. Obě rozhodnutí soud posuzoval jako celek. Žalovaný se omezil na zcela obecné fráze, které nijak případ žalobce neindividualizují, takováto formulace by mohla být použita k jakékoli osobě a k odůvodnění jakékoli délky zákazu pobytu. Prvostupňový orgán se pokusil alespoň základním způsobem délku pobytu odůvodnit, výslovně uvedl polehčující okolnosti, „aktuálnost a závažnost protiprávního jednání“ je však opět bezobsažnou frází.
24. Soud má výhrady k zohlednění přitěžující okolnosti „*vstup na území v rozporu s nařízením ministerstva*“. Lze předpokládat, že prvostupňový správní orgán měl na mysli opatření ministerstva zdravotnictví přijaté v souvislosti s pandemií Covidu, nicméně k této přitěžující okolnosti chybí jakékoli skutkové závěry v rozhodnutí. Na okolnosti vstupu nebyl cizinec nikterak dotazován. Porušení určitého konkrétního nařízení a způsob porušení nijak ze spisu nevyplývá. Správní orgány, pokud by porušení určitého nařízení chtěly zohlednit, by musely uvést konkrétní skutková zjištění, kdy se jakého pochybení měl cizinec dopustit, z čeho byla zjištění učiněna, a provést alespoň stručné právní zhodnocení, zda se na žalobce povinnosti stanovené v konkrétním nařízení vztahovaly. Toto pochybení prvostupňového správního orgánu nijak nenapravil ani žalovaný, z napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, zda žalovaný také zohlednil při zvažování délky zákazu pobytu i vstup v rozporu s nařízením ministerstva, není ostatně vůbec zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti žalovaný při přezkumu délky odůvodnění vzal v potaz.
25. Správní úvaha žalovaného tak není způsobilá k přezkumu ve správním soudnictví, odůvodnění délky zákazu pobytu nelze pro nesrozumitelnost přezkoumat, z tohoto důvodu je nutno napadené rozhodnutí zrušit. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 99/2011-55: „*Stanovení doby, po kterou nelze cizinci povolit vstup na území, je podstatnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců stanoví v § 119 odst. 1 písm. c), že pro zde uvedené případy lze dobu, po níž nelze cizinci povolit vstup na území, stanovit až na 3 roky. Toto ustanovení tak zakládá správnímu orgánu prostor pro správní uvážení. Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.*

nepřekročil jeho meze [...]. V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“

26. V daném případě tedy není náležitě (individualizovaně a přesvědčivě) odůvodněno stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce trvání jednoho roku. Žalovaný se v dalším řízení zaměří na konkrétní okolnosti případu žalobce, spolupráci cizince se správním orgánem jistě zohlednit lze, je žádoucí též alespoň základní úvaha o možné délce neoprávněného pobytu, kdy správní orgán může vycházet z právní domněnky podle čl. 12 bodu 1 nařízení, pokud nebudou v tomto směru zjištěny jiné významné skutečnosti. Přijaté řešení musí být v souladu s veřejným zájmem, odpovídat okolnostem daného případu, při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nesmějí vznikat nedůvodné rozdíly.
27. Žalovaný též zhodnotí přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle kritérií dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zhodnotí v kontextu všech kritérií též skutečnost, že správní vyhoštění brání získání zaměstnanecké karty.
28. Z důvodu shora uvedeného postupoval soud podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro nepřezkoumatelnost a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. června 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.